Café's, bioscopen en dergelijke inrichtingen leveren het bewijs, dat er voor ontspanning altijd nog wel geld te vinden is, zou er dan voor een week van vacantiegenot geen kwartje per week te sparen zijn? Maar last not least kunnen de kosten der huur tot een minimum worden teruggebracht, door geen woningen te bouwen."

„Wat leuter je nou? Geen woningen bouwen? Waar wil je de menschen dan in onderbrengen?"

„In woonwagens!"

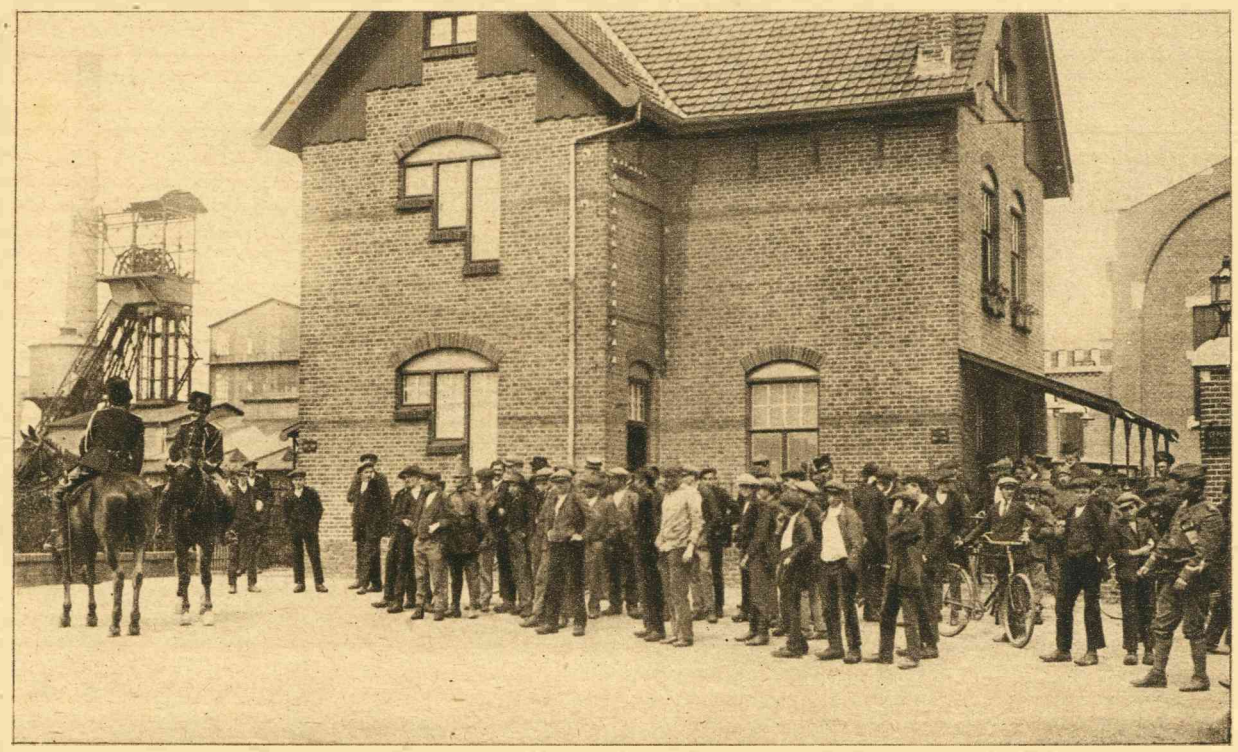
„In woon-wa-gens? Zeg Janus, houd je mij voor den gek of ben je het zelf?"

„Beste jongen, jouw vragen munten uit door een wonderlijk gemis aan doorzicht en beleefdheid."

„Ja, maar kerel, ik sta paf!"

„Ga je gang, geneer je niet! Er is overigens niet de minste reden voor. Heb je wel eens als je de werkplaatsen der Staats- en Hollandsche spoor voorbijreed de vele afgedankte spoorwegwagons zien staan? Zulke wagons zouden met weinig kosten tot vacantiewoningen zijn in te richten. En om je de mogelijkheid hiervan te bewijzen, wil ik je wel bekennen, dat het geen idee van mij is, maar reeds jarenlang door de Spoorwegmaatschappijen in Amerika ten gerieve hunner employé's in practijk wordt gebracht. En al is Amerika het land der onbegrensde mogelijkheden, dit neemt niet weg, dat het ook in ons land zeer goed uitvoerbaar is." — „Janus, de gloed der overtuiging waarmee jij je ideeën verkondigt, doet al mijn bezwaren als sneeuw voor de zon verdwijnen. Zoek jij een consortium, dat jou de financiën verschaft voor den bouw van vacantiewoningen en ik word een van je eerste gasten. Inmiddels zal ik je ideeën, door middel van „Panorama", in wijden kring bekend maken."

H. v. d. Z.

DE MIJNWERKERSSTAKING IN LIMBURG.

Op deze pagina brengen wij een drietal foto's van de staking der mijnwerkers in Limburg. Gelukkig verloopt alles zonder opstootjes en ongeregeldheden. — Hierboven: Bij de staatsmijn Emma worden de stakers op een afstand gehouden.

BEGRAFENIS

Kleine Emmy was dood. Als een wassen beeld lag ze uitgestrekt in haar wit ledikantje, teertjes en broos het jeugdige lijfje, het hoofdje opzij, als een bleeke bloem. Het lijden der drie laatste weken had geen stempel gedrukt op zijn slachtoffer; vredig en heel vriendelijk was het wassen gezichtje met de gesloten oogleden en de lange zwarte wimpers.

Ze lag in het kabinetje aan den straatkant, achter het neergelaten lancaster-gordijn, waardoor overdag het zonnegoud zeefde en het kamertje in gulden gloed zette, waar de kleine, eenvoudige meubeltjes háár geest uitademden, den zachten, eenvoudigen geest van het kleine meisje.

Acht jaar lang was ze stilletjes en schier onopgemerkt door 't leven gegaan, zóó stilletjes en eenvoudig en rustig, dat ze ouder leek dan de levendige, dartele meisjes die in haar klas zaten en die allen haar vriendinnetjes waren. Ja, héél anders was ze dan andere kinderen, zoo vriendelijk en ernstig en verstandig, dat het de moeder soms bevreesd maakte: het scheen haar zoo onnatuurlijk, en dikwijls sloop een angstgevoel in het moederlijk hart, een angst dat dit wijze stille dochtertje niet bestemd zou zijn om lang op aarde te wezen. Het voorgevoelen werd werkelijkheid; temidden van haar gezonde, levensblijde zusjes en broertjes stierf kleine Emmy, nadat haar mager lichaampje dagen en dagen was gemarteld onder vreeselijke pijnen.

Den volgenden morgen kwam de hoofdonderwijzer van Emmy's school voor iedere klas en deelde aan alle kinderen het treurige nieuws mede. De vriendinnetjes zaten heel stil in haar banken schuw kijkend naar „meneer", eigenlijk niet wetend hoe zich te houden. „Dood" was voor haar zoo'n vreemd woord; „dood" was: iets vreeselijks, iets angstigs; maar de jonge hersenen konden er toch niet bij en toen de onderwijzer de klas uit was, begrepen ze eigenlijk alleen dat Emmy nooit meer op school zou komen, nooit meer zou helpen en nooit meer zou huilen als een van haar een standje kreeg!

Om twaalf uur stoven ze als een troep kwetterende musschen de straat op, allemaal pratend over het doode vriendinnetje.

„Ik ga vragen of ik haar zien mag!" zei Lientje van Dam, met een kleur over haar durf.

„Hè ja! wij ook!" vielen de anderen bij. Zij zagen er allen uit alsof ze naar een pretje gingen en haar oogen waren vol verwachting. „Ik geloof" zei Jeanne Patters, „dat ik maar niet mee ga! Een dood mensch moet zooiets náárs zijn, heelemaal koud en stijf — echt eng!"

„Poeh! hoor die!" snoefde Lientje, „waarom zou het náár zijn? 't Is Emmy toch, ze bewéégt alleen niet meer!"

„Durf jij te vragen?" vroeg Ida van Santen aan Lientje.

„Natuurlijk! Ik ken haar moeder wát goed! Verleden jaar ben ik op verjaar-visite geweest!"

„Hoe zou ze liggen?" informeerde Dientje Ploegers benepen, „in een kist?"

„Och, welnee!" lachte Riek, die zich tot nu toe vermaakt had met, al loopende, op en neer den trottoirband te springen, „gewoon in bed natuurlijk! Ik heb laatst een neefje van me gezien, die was óók dood en die lag gewoon in zijn bed!"

„Akelig, bah!" huiverde Jeanne, „hebben dooie menschen hun oogen open? Ik ga vást gillen als Emmy haar oogen open heeft!"

„Ben jij toch bang!" zei Lientje, met een nuffig air de krullen van haar schouders naar achteren gooiend.

Zoo kwam de kleine processie voor de deur van Emmy's huis, en alle snaterende stemmetjes zwegen even nu het gewichtige oogenblik aangebroken was.

„Bél jij nu!" fluisterde Riek in Lientje's oor.

De aangesprokene keek even half-lachend de vriendinnetjes aan; de reeds naar de bel uitgestoken hand weifelde een seconde, dan klonk hoog en rinkelend de schel.

„Gos, wat bel jij hard!" verweet Jeanne.

„Nou, kan ik dat helpen? Dat nare ding zit zoo los! Ga een eindje opzij, ik eerst, hoor!"

„Grut kind, je mág! wij zijn niet graag haantje-de-voorste!" stoof Ida op.

De deur ging open en de kleine fleurige schare drong de gang binnen, stiekem elkaar knijpend half van angst, half van pret over het ongewone dat ze gingen doen.

„Mevrouw, mogen we Emmy even zien?"

Lientje's hooge, klare kinderstem luidde zonder eenigen schroom door de stille gang naar boven, waar Emmy's moeder stond. „Zeker kinderen! kom maar boven! Maar een klein beetje stil, hoor!"

„Ja, mevrouw!" fluisterden de nu benepen stemmetjes en in zenuwachtige haast strompelden de vriendinnetjes achter elkaar de trap op.

„Dezen kant uit, meisjes!" zei Emmy's moeder.

De kinderen liepen op hun teenen door de suite, spiedend of ze nog niets zagen. Jeanne trok in een oogenblik van angst heel hard aan Riek's vlecht en deze, niets durvend zeggen, schopte achteruit.

„Nu, in dit kamertje ligt ze!" zei mevrouw heel zacht en met oogen vol tranen keek ze even naar al die blozende kopjes, naar de vriendinnetjes van haar doode kindje. Toen deed zé voorzichtig de deur open en liet ze binnengaan. Jeanne was de laatste; het kind kreeg plotseling een radeloos gevoel van angst en met toegeknepen oogen klemde ze zich een oogenblik vast aan den deurpost.

„Kom, kindje!" zei mevrouw vriendelijk, „er is niets akeligs, hoor! Je bent toch niet bang om je eigen vriendinnetje te zien?"

„Nee, mevrouw!" prevelde Jeanne. Maar haar ijskoud handje legde zich bevend in die van Emmy's moeder.

Zonder een woord of gebaar stonden de kinderen om het bedje van de kleine doode en in hun oogen lichtte groote verbazing over dat onbegrijpelijk-stille van hun vriendinnetje.

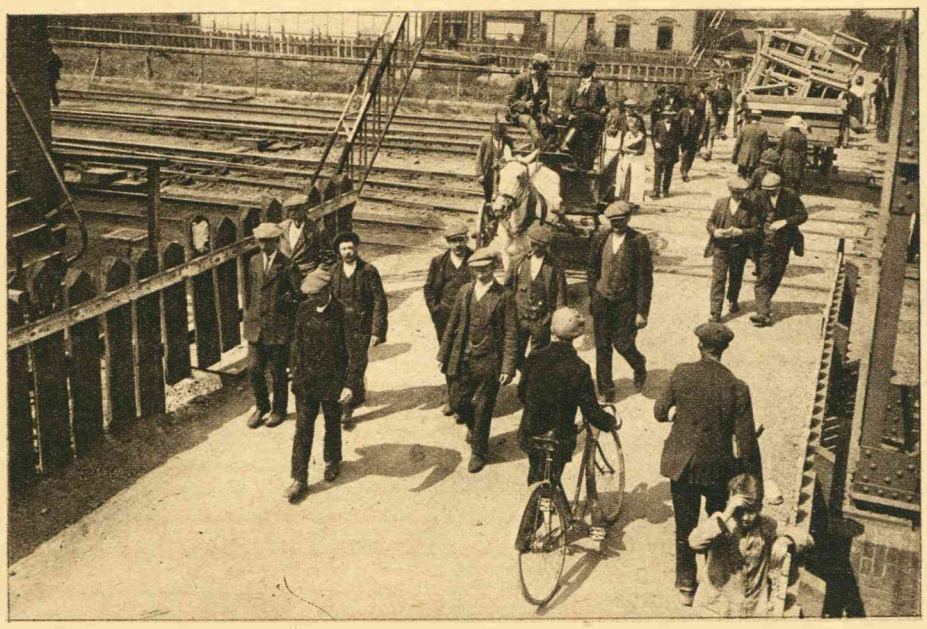
„Ligt ze niet lief?" vroeg eindelijk de moeder met oneindige teederheid haar hand op Emmy's voorhoofd leggend.

„Ja!" knikten allen; zelfs brutaal Lientje durfde in deze stilte geen mond opendoen.

„Nu — we zullen haar maar weer alleen laten!"

De meisjes gingen zoetjes weer het kamertje uit, steeds kijkend naar dat witte bedje en het wassen gezichtje.

„Mevrouw, is ze nu erg koud?" fluisterde

DE MIJNWERKERSSTAKING IN LIMBURG.

De straten in Heerlen, het middelpunt van het stakingsgebied, hebben een eigenaardig aanzien doordat de mijnwerkers, die anders den geheelen dag in den grond zijn, nu in ledigheid rondloopen.

DE MIJNWERKERSSTAKING IN LIMBURG.

De werkwillige middagploeg wordt onder bescherming naar de mijn te Hoensbroek gebracht.